

SMOKKELEN IN DE OORLOG

Schrijver en verteller van deze (en meegemaakt)

Sanders P.W.

gewoond hebbende op Ewijk.

Oude Kleefsebaan 32 Overasselt

*(Ik ben zelf al meer dan 60 jaar uit Overasselt weg.
Misschien kunt u deze belevenis van mij ergens gebruiken.)*

Een verhaal (verslag) van de smokkelroute vanuit Overasselt naar Nederasselt (anno 1941-1945).

Er werd rogge naar Jetten Frits, gebracht ('s avonds, 's nachts) om te malen.

Hij had een elektrische molen, dus geen wieken zichtbaar.

Rogge werd met de hand gedorst, met een dorsvlegel.

Ik moest van onze Vad(er) voorop lopen, 50 - 100 meter, voor als er soms Duitse soldaten stonden. Wat ik dan moest doen werd mij niet gezegd.

Over den diek naar Jetten, donker, mot (mist), nat gras, op de klompen.

Koud, enz., kon soms nog geen 10 meter zien, zo'n mot was het soms.

Maar mijn broers of zusters hoefden nooit voorop te lopen, en die waren ouder.

Toen al eens gevraagd waarom, werd geen antwoord op gegeven.

We kwamen verschillende keren burenen tegen die, precies hetzelfde als wij, die gingen ook rogge malen.

Het meel werd gebruikt om gezamenlijk een verke (varken) vet te mesten.

Dat werd door Hendrik Aalbers 's nachts geslacht, en dan kreeg iedereen er een deel van. (De burenen die dan samen deden met het meel).

Dus er was spek en worst in de kast.

Er werd weer een verken gemist (gemest?), steeds opnieuw.

Ook met de kiepe-eier ging dat net zo. En gezamenlijk melk om zelf botter te kerre (karnen), karnemelk zat. Ook het varken kreeg karnemelk te drinken, daar glansden ze goed van.

Op de dijk naar Nederasselt nooit gin Duitse soldaat gezien.

Wel op de weg in Nederasselt. Dan werd er bij de meulen efkes gewacht.

De Duitsers hadden een wachtpost bij den diek, bij de Wiel, maar die bleven meestal bij het wachthuisje staan. Het is altijd goed gegaan met dieën rogge-smokkel.

Als wij bij Jetten aankwamen, ging ik naar binnen bij vrouw Jetten.

Klompen en kousen werden in de kacheloven gedreugd.

Ik kreeg altijd een snee mik met erop een gebakken ei.

Dat weet en proef ik nauw in mien gedachten nog.

Hetzelfde gebeurde tussen Gassel en Overasselt.

Met meel en jonge varkens gingen we met een roeiboort over de Maas. Moest ik uitkijken of er Moffen aankwamen, dan werd alles stilgelegd.

Ik heb dat uitkijken twee keer moeten doen. Niet varen, maar uitkijken.

Dat werd ook met jonge hennen gedaan.

Ook met voedselbonnen.

Waar de verken naar toe gingen, geen idee.

Als ik daar naar vroeg kreeg ik nooit iets te horen. Net zoals wat ik moest doen met dat voorlopen, moest ik roepen of zoiets, daar werd niks over gezegd.

Ik heb in de oorlog, maar later ook nog, met massieve fietsbanden gereden. De fietsbanden werden gemaakt van oude autobanden. Van de zijkant waren de duurste, maar wel de beste.

Die werden toen vakkundig gemaakt door Jan van Rens, die woonde op Ewijk, is later naar de Hoofdstraat verhuisd. Heeft broer Jan in gewoond, is later voortgezet door zijn zoon Thé.

Ik ben zelf al meer dan 60 jaar uit Overasselt weg.

Veel groeten van een Oud-Overasseltenaar, Houwdoe

(Dit verhaal is in 2016 overhandigd aan Woord en Beeld door een schoondochter van Piet Sanders om te gebruiken en op te slaan en andere mensen te laten lezen. Het was een geschreven verhaal, wat wij overgetypt hebben en daarin niets veranderd hebben in stijl en woordkeus. Piet Sanders is opgegroeid in Overasselt, vervolgens verhuisd naar Heumen en woont in 2016 in Nijmegen.)